

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXVI. De Melitone, déque his quorum ille mentionem fecit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

Hermogenis hæresim inscripsit, in quo A testimoniis utitur ex Joannis Revelatione desumptis. Exstant & alii ejusdem libri, in quibus elementa fideinostra traduntur. Porro cum nihilo minus hac etiam tempestate hæretici zianiorum instar sinceram Apostolicæ doctrinæ sementem labefactarent, ecclesiarum toto orbe pastores, eos tanquam feras atque immanes bellas ab ovili Christi fugare atque arcere properabant: partim hortando & commoneendo fratres, partim adversus ipsos hereticos fortiter colluctando: quos vel propofitis cominus interrogationibus & confutationibus viva duntaxat voce; vel libris accuratissime conscriptis opiniones eorum refellentes, confurabant. Theophilus igitur una cum ceteris adversus illos hæreticos depugnavit, ut constat ex quadam illius libro haudquaque spennendo, quem contra Marcionem elaboravit: qui liber una cum aliis quos retuli, etiamnum existat. Huic porro Theophilo in episcopatu Antiochenensis ecclesiæ septimus ab Apostolis successit Maximinus.

Ἄριστην τῶν ἐπιγεαφλῶν ἔχον, οὐ ω̄ ὀπτῆς ποκαλύψεως Γαίαννε κέρεναι μαρτυρεῖον καὶ ἑτερα δέ πινα κατηχητικὰ ἀντε βεβιώτων γεμινὰ αἰσχυλῶν ἐδὲν χειρον καὶ τότε, ζανίων δίκινν λυμανομένων τὸν εἰλικρινῆ Αὐτοσολικῆς διδασκαλίας πόρου, οἱ παῖς χόσε τῶν ἐπικλητῶν ποιμένες, ὠπέριας Σῆρας αὔριάς τῶν Β. Χειρεῖς περιβάτων δισοβεντες ἀντεις αὐτεῖγον τοτὲ μὲν, ταῖς πτυτές αὐτεις φέρεις ναθεσιας καὶ ταῦταις εστοι. το δὲ, πρέστες αὐτεις γυμνότερον διποδούμενοι, γράφοις τεσίς περιστοποι ζητήσειν αὐτοὺς παῖς ήδη οὐκαὶ δι ἐγράφων ταῦταις ηλέξας αὐτῶν αὐτεισεσάτοις ἐλέγχοις διδούσεις. ὁ γέτοι Θεόφιλος σὺν τοῖς αὖταις τέτων στρατιώταις διηλός εἴη, οὐ δι τοις αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς Μαρκιανός ποιημένων λόγων. ὃς καὶ αὐτὸς μεθ' ὧν ἀλλαγήκαμεν, εἰσέπινεις διασέσωσαι. τέτοιοι διωτεῖδομοις διποδούλων τῶν Αὐτοσολῶν τῆς Αἰγαίου ἐπικλητίας διαδέχεται Μαρκιανός.

C A P U T X X V.

De Philippo & Modestio.

Vide
Niceph.
l. 4. c. 9.

Sed & Philippus, quem ex verbis Dionysii proximè citatis Gortynensis ecclesiæ episcopum fuisse cognovimus, ipse quoque llicentissimum librum aduersus Marcionem composuit. Irenæus quinetiam & Modestus. Verum hic præ ceteris egregie errores illius ac dolos detegens, omnibus spectandos exhibuit. Scripterunt etiam alii complures, quorum libri apud plurimos ex fratribus adhuc studiosè servantur.

C K E F A Λ A I O N K E'.

Περὶ Φιλίππων καὶ Μοδέσιου.

ΦΙλιππός γε μὴν ὃν ἐκ τῶν Διονυσίων νῶν τὸν Γοζίνην παροκίας Πλαταιῶν ἔγνωμεν, πάντα γε απερδαιότατον πεπόνη καὶ αὐτὸς καὶ Μαρκιανός λόγον. Εἰσητε αὐτούτων Μόδεσιος, ὃς καὶ διαφερόντως τὰς ἀλλαγὰς τὴν Β. αὐτοφόρος ἐκδηλώσας πάσιν καὶ εφώδασε πλάνην καὶ ἀλλοι ἡ πλειάν τῶν ταῦτα πλείστοις τῶν αὐτεις φῶν εἰσέπινεις πόνοις διαφύλασσονται.

C A P U T X X VI.

De Melitone & de his quorum illae
mentionem fecit.

Huc referit
Niceph.
c. 10. l. 4.

Ilsdem temporibus Melito Sardianus & Apollinaris Hieropolitanus Episcopi, summa laude viguerunt. Quorum uterque orationes pro fidei nostræ defensione scriptas, suprà memorato Imperatori qui tunc temporis regnabat, seorsum nuncupavit. ex libris autem utriusque illorum, hi quos infra subjecimus, ad nostram notitiam pervenerunt. Melitonis quidem de Pascha libri duo. De

K E F A Λ A I O N K E'.

Περὶ Μελιτῶν Θεοῦ καὶ αὐτοῦ εμπυμπων.

Επὶ τῶν δὲ καὶ Μελιτῶν τῆς ἐν Σάρδεσι παροκίας Επίσκοπος, Απολυδεστῆς τῆς ἐν Γερμαπόλει διαπεπώντη πομαζονού οἱ τῷ δηλωθέντι καὶ τὰς ξεόντας Ρωμαιον βασιλεῖς λόγιας ταῦτα τῆς πίστεως ἰδίως ἐκτερρούσιοι περιστερώνται. τέτων σεμείεργαν γνῶσιν αὐτοῖς τὰ ταῦτα συγκεντιανοὶ Μελιτῶν, τὰ ταῦτα τῷ Πάτρῳ δύο, καὶ ταῦτα

αὐτοὶ πολιτείας καὶ Περφόπων. καὶ ὁ ἀρχὲ ἐκ-
κλησίας. καὶ ὁ πέτι κυρελαῖς λόγος. ἐπὶ δὲ ὁ
αὐτὸς Φύσεως αὐτρώπων, καὶ ὁ ἀρχὲ πλάσεως.
καὶ ὁ ἀρχὲ τάκοντος πίσεως αἰδητηρίων.
καὶ πέρις τέτοις ὁ ἀρχὲ Λυχῆς καὶ σωμα-
τοῦ ἡ νοος. καὶ ὁ ἀρχὲ λουτρῶν, καὶ ὁ ἀρχὲ
ἀνθείας, καὶ ἀρχή πίσεως καὶ φύσεως Χε-
ρᾶς. καὶ λόγῳ αὐτῷ πέτι Περφόπειας, καὶ ὁ
πέτι φιλοξενίας. καὶ ἡ κλείς. καὶ τὰ πέτι τῶν
διαβόλων, καὶ τῆς Αποκαλύψεως Γωνίουν.
καὶ ὁ ἀρχὲ εὐσωμάτω Θεος. Ἐπὶ πάσι καὶ τῷ
τοῦς πέτι τῶν Πάρχων, τὸν χρόνον καθ' ὃν σωμέ-
ταινεν, δέχομεν πέτι σημαίνει ἐν τέτοις. ἐπὶ^B
Σερουίλις Παυλοῦ αὐτούπατος τῆς Ασίας, ὡς
Σάγαρες καὶ προφήτης ἐμαρτύρησεν, ἐνθέτο
πολλὴν εὐσωμάτω Λαοδικεία πέτι τῶν Πάρχων, εὐ-
πεπόνθος κατὰ καιρὸν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέ-
ραις. καὶ ἐγράφη ταῦτα. τέτοις ἐν τῷ λόγῳ
μέμνηται Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ιδίῳ
πέτι τῶν Πάρχων λόγῳ, ὃν ἔξι αἰτίαις τῆς τῶν
Μελιτῶν γραφῆς. Φησὶν ἐκατὸν σωτά-
ζει. ἐν ᾧ τῷ πέρι τὸν αὐτοκράτορον Βιβλίῳ,
τοιωτάτην καθ' ἥμηρον ἐπὶ αὐτῷ γεγονόνεα
ἰσορεῖ τὸ γῆρας παποτε ψυρόμενον, νῦν διώ-
κειν τὸ τῷ θεοτεκτῷ γένος, κανοῖς ἐλαυ-
νόμενον δόμισαι καὶ τὴν Ασίαν. οἱ γὰρ ἀνα-
δεῖς συκοφάνται καὶ τῷ ἀλλοτρίῳ ἐσαγα),
τὴν ἐν τῷ διαταγμάτω ἔχοντες ἀφορμής,
Φανερῶς λητεύεστι, νύκτωρ καὶ μεθημέρα
διαρπάζοντες τὰς μηδὲν αἴδειντας. καὶ μεθ'
ἔτερα Φησὶ. καὶ εἰ μὴ τοῦ κελεύσαντο
ταῦτα περιέλειται, ἵνα καλῶς γνόμενον. δι-
καιῷ γὰρ Βασιλεὺς, σόκῳ ἀναίδειος Βελεύ-
στισ πάποτε. καὶ ἡμεῖς οὐδέποτε φέρομεν τῷ
τοιάτῳ θανάτῳ τὸ γέρας. ταῦτη δέ σοι
μόλις τοσοῦτο φέρομεν δέοντι, καὶ αὐτὸς πέρ-
τερον Ἐπιγνέτης τέτοις τοιάτης φιλονεκίας
ἐργάτας, δικαῖος κείνεις εἰ δέξιος θανάτου
καὶ θυμείας, ηγαντείας καὶ πονηρίας εἰ-
σιν. εἰ ἢ καὶ τέλος σοῦ μὴ εἴη η βελτὺν αὐτην
καὶ τὸ κανόν τέτοιο διάταγμα, δικαῖον ἐκα-
τα Βαρβάρων πέπει πολεμίων, πολὺ^C
μᾶλλον δεόμεθα σού, μὴ φεύγειν ἡμᾶς ἐν
τοιάτῳ δημιουρῷ λεηλασίᾳ. τέτοις αὕτης
ἐπέφερε λέγων. η γὰρ ἡμᾶς φιλο-
φία περιτερού μὲν εἰς Βαρβάρος ἄκμασεν.

D
Quod si, inquit, haec tuo iussu fiant, recte atque ordine facta sunt. Neque enim fieri potest, ut justus Princeps aliquid unquam injuste constituat: & nos libenti animo ejusmodi mortis premium ferimus. Unum illud a te petimus, ut cum hujusmodi pertinacia perditos homines per te ipsipius examinaveris; tum deinde pro tua aequitate statuas, utrum supplicio ac morte affici, an salvi & securi degere mereantur. Si vero illud consilium atque edictum planè inauditur, quod neque adversus barbaros hostes sancti decuerat, nunquam a te profectum est, obsecramus te multò magis, ne nos hujusmodi publico latrocinio diutius vexari permittas. Paucis deinde interiectis haec subiungit: Hac enim, inquit, Philosophiae secta quam profitemur, prius quidem viguit apud

T ij

barbaros. Postea verò cùm Provinciis Imperii tui illuxisset, Principatu magni illius Augusti, qui unus ex majoribus tuis fuit, faustum prosperumque Imperio Romano omen extitit. Ex eo siquidem tempore maximis incrementis aucta est Majestas Imperii Romani: cuius tu heres ac successor, adspirantibus omnium votis potitus es, potierisque deinceps unà cum filio; si modò sectam illam quæ cum Imperio educata, & cum Augusto simul inchoata est, & quam majores tui unà cum ceteris religionibus coluerunt, tueri velis. Porro religionem nostram bono publico adolevisse unà cum Imperio quod feliciter cœptum fuerat, illud certissimo argumento est: Quod jam inde à Principatu Augusti nihil adversi, sed contra omnia prospéra & magnifica ex animi sententia votoque omnium contigerunt. Soli ex omnibus Nero ac Domitianus, malevolorum quorundam consiliis inducti, religionem nostram criminari studuerunt. A quibus deinceps falsa illa adversum nos calumnia manavit ad posteros, ut mos est vulgi, absque ullo iudicio hujusmodi rumoribus fidem adhibere. Verùm imperitiam illorum correxerunt piiissimi parentes tui, frequentibus rescriptis objurgantes eos, qui adversus religionem nostræ homines novi aliquid moliti essent. Inter quos avus tuus Hadrianus, cùm aliis pluribus, tūm Fundano Asiae Proconsuli literas dedit. Pater quoque tuus quo tempore cuncta simul cum ipso administrabas, scripsit ad civitates ne contra nos tumultus concitarent: nominatim ad Larissæos, ad Thessalonicenses, ad Athenienses, ad universos denique Græcos. Te verò, quippe qui idem quod illi de nobis sentias, imò etiam longè humanius atque sapientius; tanto magis confidimus omnia esse facturum quæ rogamus. Hec in supradicto Melitonis libro leguntur. Idem in excerptis ab ipso compositis, universos veteris Testamenti libros qui omnium consensu recepti sunt, statim in principio operis recenset. Quem quidem indicem hoc loco apponere necessarium putavi. Sicautem habet adverbum: Melito Onesimo fratri salutem. Cùm pro amore ac studio tuo erga verbum Dei, sèpius à me postulaveris, ut excerpta quædam ex lege & prophetis quæ ad Servatorem & ad universam fidem nostram pertinent, tibi componerem, cùmque libros veteris

A ἐπαιθέσαται ὃ τοῖς σοῖς ἔθνεσι καὶ τῷ Αὐγούστῳ τῇ περιόδῳ μεγάλων δέκα εἰρηνίθη μαλιστα τῆς Βασιλείας αἰώνος αὐτοῦ. ἕκτοτε γὰρ εἰς μέγα καὶ λαμπεῖ τὸ Ρωμαϊκὸν ἡγεμονεύειτο. οὐδὲν διαδοχὴ οὐταῖς γέγονας τε καὶ εστι μή τε παιδός, οὐδὲσσων τῆς Βασιλείας τὴν σωματεῖον καὶ ταρξαμέρια Αὐγούστῳ φιλοσοφίαν. ἐν τούτοις περιγονοῖ στοιχεῖα ταῖς ἄλλαις θρησκείαις ἔτι μποσταν. καὶ τέτοιο μέγιστον τεκμήσει τοῖς αὐτοῖς λόγοις συναντούσαις τῇ πατρὶ καλῶς δέξαμέν την Βασιλείαν, οὐ τῷ μηδὲν φασίλον δέποτε τῆς Αὐγούστου δέκα αἰώνας, ἀλλὰ τενάντιον αἴσαται λαμπάκηνδοξαντούσαις τὰς πάντων ἐυχὰς. μηδὲν πάντων αναπειδέντες τῶν θεωρίων βασιλείαν αἱ θρησκείαι, τὸν καθ' ήμας ἐν διαβολῇ καλούσαις λόγον ηθελόσαν Νέρων καὶ Δομητικού ἀφ' ὧν καὶ τὸ τῆς συκοφαντίας αἰώνων συνθεῖσαι φεύγει τοῖς τοιστάχεις ρύμασι συμβεβεκεῖται. οὐδὲν δοξαντούσαις τὸν καθ' ήμας τοῦ διαβολοῦ πατέρες ἐπινωρθώσαντο. πολλάκις πολὺ Πατηλέαντες ἐγράψαντο, ὅσοι πειτενετεροις εἰστολιμποσταν. ἐν οἷς ὁ μὴ πάππος τοῦ Αὐγούστου, πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις, οὐ Φεγδάνων ὃ τῷ αἰνιγμάτῳ ἡγεμόνων τῆς Ασίας γράφων φαίνεται ὃ ὃ πατέρος στοιχεῖον συμπαντὸν διοικεῖται, ταῖς πάσι πειτενετεροις πειτενετεροις πειτενετεροις ημέραις. ἐν οἷς καὶ πειτενετεροις Λαζαροῖς, καὶ πειτενετεροις Θεοσαλονικοῖς καὶ Αθηναῖς, καὶ πειτενετεροις Σεΐληνοις. σὲ ὃ καὶ μᾶλλον πειτενετεροις αὐτὴν σκένεις ἔχοντα γνώμην, καὶ πολὺ Φιλανθρωποτερανοῖς φιλοσοφωτέραις, πειτενεθεά πάντα πειτενετεροις ὅσα στοιχεῖα δεοφθάλμοι. ἀλλὰ ταῦτα μὴν ἐν τῷ διηλογούσθων, ὃ αὐτὸς καὶ τὸ πειτενετεροις δεχόμενος θεωρεῖται. τῷ διηλογούσθων τῆς παλαιᾶς διαθήκης γράφων ποιεῖται καταλόγον ὃν καὶ διακοίνιον στιταῖθα καταλέξαι τὴν γένεθλια, εχούσαι Πατηλέαντες έτας. Μελίτων Ομοίων τοῦ δελφίδος χαίρειν. ἐπειδὴ πολλάκις ιέζεσσαι πειτενετεροις τῇ πειτενετεροις τὸν λόγον γένεθλιον οὐδαμοῖς εἰλογάς, ἐκτετενομένοις τῷ πειτενετεροις φιγών πειτενετεροις καὶ πάσης τῆς πίστεως ημῶν. ἔτι δὲ καὶ μαθεῖν τὴν τῷ πατέρῳ

βιελίων εξελήθης απέρισσαν, πόσα τὸν αἰώνα
μονὴ ὥποια ἡν τάξιν εἶνεν, ἐπειδὴ σα τὸ τοιχό-
τε πεῖσαι, Πτισαυρός σε τὸ στυδίον πὲ
την πίσιν, καὶ φιλομαθεῖς αὐτὸν τὸν λόγον. ὅπε τε
μανικα πάντων πόθωτοι πρεσβεῖον ταῦτα
αφηνεῖν, πεῖται σιωνίς σωτηρίας ἀγωνι-
ζομένῳ. αἱενθὲν δὲν εἰς τὴν ανατολὴν, καὶ
εὐτῇ τόπε ψύρομεν. ἔνθα ἐκπρύζθη καὶ
ἐπειδὴν, καὶ αἰελῶς μαθὼν τὰ τῆς παλαιᾶς
διαβήκης βιελία, ἵστοι δέξας ἐπειρψάσθαι
εἴτε τὰ ὄνοματα· Μωϋσέως πέντε Γένεσις,
Εζόν, Λαβύρικον, Αἴειθμοι, Δευτερογνό-
μον. Ἰπτάς Ναῦν, Κεταῖ, Ρέθιον Βασιλειῶν
τέσσαρα, Παραγγεπομένων δύο. Φαλάρη
Δαῖος, Σολόμων, Παρεριμάτιον, Σοφία,
Εκκλησιαῖς, ἀστμα Ασμάτων, Γαβ. Περ-
φοτῷ, Ήσαῖς, Γερεμίες. τῷ δώδεκα ἐν μο-
νοβίσθιο. Δανιὴλ, Ἰεζεκιὴλ, Εζρας. Κέων καὶ
τὰς ἐπιλογαῖς ἐποιητάμνην, εἰς ἔξι βιελία διε-
λόν. καὶ τὰ μὲν Φελτῶν τοσαῖτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Πιεὶ Αἴπολυνασίν Τῆς Ἰραπολίταν ἐκκλησίας
Ἐπισκόπου.

Τος δι' Ἀπολινάρειας πολλῶν τρόφων πολλοῖς Κωζομένων, τὰ εἰς ἡμᾶς ἐλθόντα
εἰς τὰδε λόγος ὁ πρὸς τὸν αὐταιριμένον βα-
σιλέας καὶ πρὸς Ἑλληνας συγγένουματα πέντε.
καὶ μὲν ἀληθείας πεζῶν καὶ δεύτερον. καὶ πέδος
Ιεραίας πεζῶν καὶ δεύτερον. καὶ δὲ μελαλατα
σινέργαλον καὶ τῆς Φρυγῶν αἱρέσεως μέρη
πολιων κανονομενθείσης χρόνον τότε γεμὲν ὥ-
περ ἐκφύειν δέχομενος, ἔτι δὲ Μοιλανδί-
ατας αὖτε Ψεύδοτεφότισιν δέχας τῆς Δ
παρεκτηστῆς ποιημένης. τοσαῦτα καὶ πεντετέ
σε λεκτέον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Письмо к Михаилу Фёдоровичу

Kαὶ Μετανέστη, ὃν εὐτοῖς φθάσασι κατελέξαμεν, φέρεται γά τις περιποιώτας Θόλογος περί ποιητῶν αὐτῶν γραφεῖς αδελφός, Δηοντίλιαντας θητὴν τὴν λειτουργίαν εὐκεκαίτων αἵρετιν, ἀρπά τότε φύειν δοχορόμενην. Ξένην τε καὶ Φθοριμαίαν ψυχοδοξίαν εἰσάγεται εἰς τὸ βίων ἡ παρεκπεσποτῆς δοχηγὸν καταστήματα ταῦλαντον λόγον ἔχει.

C

 C A P U T X X V I I .
*De Apollinare Hierapolitanæ Ecclesiæ
Episcopo.*

A Pollinaris vero licet penes multos Huc reser-
multa existent opera, haec tamen Niceph.
sola ad nos pervenerunt. Oratio ad su-
c. 11. l. **
pradicatum Imperatorem. Adversus
Gentiles libri quinque. De veritate
duo. Duo item adversus Judaeos. Et alii
quos postmodum scripsit contra Cata-
phrygum haeresim, quæ quidem non
longe poste maximos tumultus exci-
tavit: tunc temporis primum enasci
cooperat, Montano cum falsis vatisibus
suis adhuc erroris sui fundamenta ja-
ciente. Atque haec de Apollinare di-
cenda habuimus.

CAPIT. XXXVIII

De Musano et eius scriptis.

Sed & Musani, cuius in superiori-
bus mentionem fecimus, elegan-
tissimus quidam exstat liber ad quo-
dam fratres, qui ad encratitarum hæ-
resim desciverant: qua tunc primùm
exorta novum quemdam ac pernicio-
sum errorem orbi invexit. Hujus sectæ
auctorem fuisse perhibent Tatianum.
Huc etiam refer
Niceph.
cap. pra-
dictum n.
lib. 4.

T 111